LEEUWARDER COURANT
01 oktober 2012, pag. 10

column

chris
mulder

Thuisblijvers

Ziek is ziek. Daar twijfel je als collega's onder elkaar niet aan. Of wel?

Wat denk je als een collega zich regelmatig ziek meldt en een dag later weer blakend van gezondheid op de werkvloer verschijnt? Of als iemand wekenlang thuis zit met een burnout maar wel vrolijke foto's van zichzelf op Facebook plaatst, zittend op een terras met een wijntje in de hand?

Dan schiet het vast even door je hoofd. 'Is diegene wel echt ziek?' Het werk van de terraszitter is misschien op jou afgeschoven. Jij moet harder werken terwijl Pietje aan de wijn zit. Dat kan niet de bedoeling zijn.

Ons ziekteverzuim heeft met de jaren een wat ander karakter gekregen. Waar vroeger sprake

Onterecht ziek thuis voelt niet goed

was van grote gezinnen waarin de vrouwen het huishouden deden en de mannen dus moesten werken, zijn we nu meer geëmancipeerd. Vrouwen en mannen werken nagenoeg evenredig, de maatschappij is geïndividualiseerd en de plichtsopvatting is hiermee verschoven.

Mochten we in de jaren zestig vanuit ons oorspronkelijke plichtsbesef niet twijfelen aan iemands ziekte, in de jaren zeventig begon dit al te ontsporen. Ziekteverzuim ging neigen naar protestgedrag. Thuisblijven werd een manier om je te onttrekken van de werkdruk die de werkgever je oplegde.

We vinden tegenwoordig niet meer dat we de 'plicht hebben om te werken', maar dat we 'recht hebben op tijd voor onszelf'. Vroeg je voorheen aan je baas of je een paar dagen vrij mócht, nu blijf je gewoon weg als het je even te veel wordt. We merken dat steeds meer mensen zich ziek melden en dat dit voor steeds meer doeleinden wordt gebruikt.

Ook het aantal 'vage ziekten' is toegenomen. De burnout bijvoorbeeld, en adhd. Vroeger had je gewoon griep, in het ergste geval was je overspannen en zat je zes weken thuis.

Het is nu de plicht van de werkgever om ervoor te zorgen dat jij niet ziek blijft. Zoals we de crimineel door de jaren heen meer als slachtoffer zijn gaan zien, gebeurt hier eigenlijk hetzelfde. Beroepsziekten en blijvende schade bij medewerkers moet worden voorkomen en de werkgever moet hiervoor zorgen. Bovendien kan je baas je niet zomaar ontslaan als je ziek bent. Wie is nu het slachtoffer?

Wat door de jaren altijd overeind is gebleven, zijn onze eigen normen en waarden. We zijn niet ongevoelig geworden. We zijn ons er echt wel van bewust wanneer we thuis zitten en eigenlijk best aan het werk hadden gekund die dag. Dat voelt niet lekker. Bovendien kennen collega's elkaar goed. Je wéét het, als iemand thuis zit en niet echt ziek is.

Je kunt je collega hier best naar vragen. Nog meer is het de taak van de leidinggevende om iets met de twijfel te doen. Toch verlinken mensen zich tegenwoordig ook al snel zelf. Via Twitter-accounts dus. Of op Facebook, waar collega's tegenwoordig 'vrienden' zijn.

Reacties, vragen suggesties?
> mulder@lc.nl
Chris Mulder is directeur van CMMC Management Consulting, gespecialiseerd in crisisinterventie en directiecoaching.